

forandre den engang tagne Bestemmelse, uden at det tillades af Cultusministeren; men det er dog aabenbart, at en sliq Afgjørelse af denne Sag er aldeles vilkaarlig. Jeg sætter nu, at den overlevende Ægtefælle er en Enke, der ikke havde det i sin Magt at klare sine Grunde for vedkommende Minister, ikke kunde udvilde disse Grunde, uagtet de kunde med megen Styrke gjøre sig gjældende i hendes egen Overbeviisning, eller sat, at Barnet hidtil har været opdraget i en Kirke, hvor Præsten havde disse forstræffelige Anskuelse, at det er en Belsærdssag for Barnet, at det forbliver i denne Kirke, saa vil han hos Cultusministeren sætte Himmel og Jord i Bevægelse, for at Enken ikke faaer Tilladelse til at lade Barnet gaae over til en anden Tro. Det vil vække en Kappelstrid, dersom der findes saadanne Geistlige, som man her forudsætter, at der vil findes, idet de respective Geistlige vilde søge at faae Barnet, hver til deres Tro, saa at Cultusministeren vil have ondt ved at finde ud, hvad der er det Rette. Dersom man derimod vil overlade det til Forældrene selv at bestemme dette, og ikke fordre Andet af dem, end at de skulle afgive en Erklæring om, til hvilken Bestemmelse de ere komne, forekommer det mig, naar den ene Ægtefælle dør, at der ikke bør fordres noget Andet af den Esterlevende, naar han eller hun kom til at forandre Bestemmelser i saa Henseende, end en lignende Erklæring, der hæver den første; Alt, hvad man stiller derudover, anseer jeg for forkastelig. Jeg har derfor tilladt mig at stille et Forslag om, at Bestemmelsen om Cultusministerens Samtykke skulde bortfalde; men, forsaavidt man ønskede noget Andet opstillet i dets Sted, har jeg subsidiært foreslaaet, at den afgivne Erklæring om den forandrede Bestemmelse skulde afgives til den samme Protokol, hvori den første Erklæring var indført.

Der er stillet et Par Ændringsforslag til denne Paragraph af den ærede Rigsdagsmand fra Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (Damgaard); jeg kan ikke indsee, at det første af hans Forslag indeholder det Allermindste, hvorfor man skulde antage det, — man kan vel ogsaa sige, at det ikke indeholder det Allermindste, hvorfor man skulde forkaste det, men selv det

gjør, at man maa forkaste det. Det er jo en Selvefølge, at Forældre aldrig kunne tage deres Børn med sig fra et Troessamfund til et andet, uden at de ogsaa selv gaae med; jeg kan ikke tage Noget med et Sted hen, uden at jeg selv gaaer derhen. Men der findes ikke det Mindste i dette Forslag imod, at de, uden selv at gaae med, kunne lade deres Børn gaae over; jeg maa antage, at dette dog er den ærede Forslagsstillers Mening, men det staaer der slet ikke. Selv om denne Bestemmelse blev antagen, kunne de ligesuldt lade Børnene gaae over til et andet Troessamfund, uden selv at gjøre det; her er kun forbudt, at de ikke maae tage dem med sig, uden at de selv gaae med. Det andet Forslag af den samme ærede Rigsdagsmand, nemlig Forslaget under Nr. 24, gaaer ud paa at bestemme, at Forældrenes Myndighed over Børnene i kirkelig Henseende ophører med deres fyldte 16de Aar. Nu har jeg altid troet, at, dersom Confirmationen skulde have den allermindste Betydning, saa maatte Barnet i det Dieblik, det ved Confirmationen afgiver sit Løfte, være kirkelig myndigt, thi ellers har jo det Løfte, Barnet i det Dieblik afgiver, ingen som helst Betydning; dersom Barnet ikke er kirkelig myndigt, dersom Forældrene have lovlig Myndighed over det i kirkelig Henseende, ogsaa i det Dieblik, og altsaa kunne tvinge Barnet til at gaae hen og sige Ja til Noget, som det i sit Hjerte siger Nei til, saa vil jeg spørge, hvad Værd Confirmationen da vilde have. Jeg troer, at de, der ville holde paa, at Confirmationen skal have noget sandt christeligt og kirkeligt Værd, aldrig ville gaae ind paa den Lære, at Barnet ikke i det Dieblik skal anses som kirkelig myndigt. Jeg har derfor stillet et Ændringsforslag, som gaaer ud paa, at, forsaavidt man vil vedtage en saadan Bestemmelse som den anførte, skulde „det 14de Aar“ sættes istedetfor „det 16de Aar.“

Jeg gaaer nu over til § 10. § 10 bestemmer, at Forældre, som ikke høre til noget af de her i Landet anerkjendte Troessamfund, dog skulde gjøre de lovbestaaende Anmeldelser; altsaa de, som høre til et her i Landet anerkjendt Troessamfund, skulde ikke kunne slippe